

Arrest

nr. 269 856 van 16 maart 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. SCHELLEMANS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 13 september 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat B. DHONDT *loco* advocaat J. SCHELLEMANS, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekers, die beiden verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 20 mei 2020 België binnen en verzoeken op 10 september 2020 om internationale bescherming. Op 31 augustus 2021 verklaart de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de onderscheiden verzoeken kennelijk ongegrond en wordt aan verzoekers de internationale bescherming geweigerd. De commissaris-generaal besluit dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend en dat zij verder niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op 31 augustus 2021 aangetekend worden verzonden aan verzoekers.

De bestreden beslissing, zoals genomen ten aanzien van tweede verzoeker, luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

U verklaarde een Georgisch staatsburger te zijn. U werd op X 1980 geboren te X.

In 2001 verhuisde u naar de hoofdstad Tbilisi. U was werkzaam als journalist. In 2005 ging u aan de slag bij het nieuwsagentschap New Post. In 2006 ging u aan de slag bij het nieuwsagentschap JOLO. Sinds 2016 werkte u bij Rioni-tv en had er uw eigen sportprogramma.

In 2016 had u een relatie met T.G., de directeur generaal van Rioni-tv. Toen u alleen bij haar thuis was, ontdekte u een usb-stick waarop een video stond van een geheim gesprek tussen T. en politicus K.N. van de partij Georgische Droom. Zo kwam u te weten dat K. van T. eiste dat ze haar werk – hetgeen uitgezonden zou worden op televisie – moest uitoefenen ten gunste van de regering – in die periode waren er namelijk verkiezingen – en indien ze dit niet zou doen, zou K. een audit op T.'s tv-zender afsturen.

De volgende dag confronteerde u T. met de video. T. had schrik dat u deze geheime info publiekelijk zou maken en eiste dat u de usb-stick terug zou geven maar u weigerde. U kreeg ruzie met T. en ging terug naar uw eigen appartement. De volgende avond werd u aan uw appartement opgewacht door drie onbekenden en werd u in elkaar geslagen. De mannen zeiden ook dat u de usb-stick terug moest geven. Later werd u opgebeld door T. en spraken jullie af. T. eiste alweer dat u de usb-stick terug zou geven en u weigerde opnieuw. Daarna werd uw vader bedreigd en daarom hebt u alsnog de usb-stick aan een werknemer van T. overhandigd. Op 2 januari 2017 verliet u Rioni-tv.

Telkens wanneer er in de daaropvolgende periode iets over K. in de pers verscheen, ontving u bedreigingen. T. geloofde namelijk niet dat u geen kopie van de informatie op de usb-stick gemaakt zou hebben en had nog steeds schrik dat u de geheime info zou lekken. Er werd geëist dat u de kopie van de video terug moest geven en dat u moest stoppen met uw werk als journalist. Ook probeerde een onbekende uw zoon (uit uw vorige huwelijk die bij uw ex-vrouw woont) van zijn school mee te nemen.

In mei 2019 woonde u een conferentie bij en ontmoette u een kennis van T. Deze vrouw waarschuwde u: u moest met uw journalistieke activiteit stoppen of de kopie van de usb-stick aan T. afgeven, anders zou u problemen krijgen.

In januari 2019 leerde u uw echtgenote (P.E.; CG xxxxxxxx en OV xxxxxxxx) kennen. Op 9 september 2019 traden jullie in het huwelijk.

Uw echtgenote was in het verleden gehuwd met J.K., met wie zij vier kinderen heeft. Zij wonen allen in Tbilisi. E. verliet haar man in 2013 omwille van huiselijk geweld. Ondanks de scheiding werd ze alsnog door haar ex-man gestalkt en fysiek aangevallen. Tussen 2013 en 2016 woonde ze daarom op verschillende adressen in Tbilisi. Via de rechtbank werd ook drie keer een contactverbod tegen hem uitgevaardigd, waarvan het laatste in november 2015. Tussen 2016 en 2019 woonde E. in Istanboel, Turkije.

In januari 2019 keerde E. terug naar Georgië en woonde er nog negen maanden bij u in uw woning in Tbilisi.

Op 17 september 2019 nam u met uw echtgenote het vliegtuig naar Frankrijk. Met jullie reisde nog een Georgische vrouw, B.G., mee. Uw echtgenote had geld van haar geleend om haar reis richting Frankrijk te bekostigen.

Kort na uw aankomst in Frankrijk werd u bestolen en verloor u o.a. uw documenten m.b.t. uw journalistieke problemen.

Toen u en E. in Frankrijk waren, kwam haar oudste zoon Z. te weten dat zijn moeder opnieuw getrouwd was met u. B. had Z. namelijk op de hoogte gebracht van jullie huwelijk en jullie locatie n.a.v. een ruzie omtrent het geleende geld. Uw vrouw hoorde via haar dochter dat Z. onderweg was naar Frankrijk om jullie te doden. Daarop verlieten jullie het land en kwamen naar België.

U kwam aan in België op 20 mei en u diende een verzoek om internationale bescherming in op 10 september 2020.

In België vernam u van kennissen in het Franse opvangcentrum waar u verbleef, dat onbekende mannen naar u en uw vrouw waren komen vragen.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw geboorteakte, uw rijbewijs, uw journalistenkaart, de identiteitskaart van uw echtgenote, een medisch attest betreffende uw echtgenote, een vonnis van de rechtbank betreffende uw echtgenote, een attest van het ministerie van binnenlandse ontheemden betreffende uw echtgenote, een oud paspoort van uw echtgenote, een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM), een aangifte uit Frankrijk, uw huwelijksakte, de geboorteakte van uw echtgenote en de scheidingsakte van uw echtgenote.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaatgeneraal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij KB van 15 februari 2019 werd Georgië vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat het vermoeden geldt dat een verzoeker in veiligheid is in een veilig land van herkomst. Het is bijgevolg aan de verzoeker om duidelijk aan te tonen dat, in zijn specifieke situatie, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in slaagt dit duidelijk aan te tonen.

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie koestert dan wel een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U vreest bij terugkeer naar Georgië om vervolgd te worden door de zoon en ex-man van uw echtgenote én door uw voormalige werkgever (CGVS, p. 8-9). U kan het CGVS hier echter niet van overtuigen omwille van volgende redenen.

Eerst en vooral wijst het CGVS op het feit dat u reeds een verzoek tot internationale bescherming indiende bij de Franse autoriteiten en uw asielaanvraag – dewelke u op dezelfde asielmotieven als uw huidige asielaanvraag baseerde – er afgesloten werd met een weigeringsbeslissing (CGVS T., p. 7). Dit gegeven vormt reeds een eerste indicatie die de geloofwaardigheid/gegrondheid van uw asielrelaas danig ondermijnt.

Wat betreft de opgeworpen vrees voor de zoon en ex-partner van uw echtgenote E. omwille van het huiselijk geweld in het verleden alsook het gegeven dat E. voor een tweede keer gehuwd is (met u) (CGVS, p. 15-18), weet u het CGVS niet te overtuigen van een gegronde vrees in jullie hoofde.

An sich betwist het CGVS niet dat uw echtgenote in het verleden (tijdens haar huwelijk en in de eerste jaren na haar scheiding) problemen heeft gekend met haar ex-man, zoals blijkt uit de verklaringen van E. en het gerechtelijk document (het contactverbod) dat ze in dit kader neerlegt (CGVS P., p. 9-11). Echter toont uw echtgenote hiermee ook aan dat zij weldegelijk bescherming van de autoriteiten heeft gekregen in de periode dat zij in Georgië problemen met haar ex kende (2013-2015). Meer bepaald geeft uw echtgenote aan dat er in totaal vier processen gevoerd werden en er tot drie keer toe een contactverbod uitgevaardigd werd (waarvan zij het meeste recente contactverbod in november 2015 neerlegt). Daarenboven geeft E. aan dat de politie in deze periode om de 2 à 3 dagen in haar woning langs kwam als er zich problemen met haar ex voordeden (CGVS P., p. 9, 16).

Echter blijkt uit jullie verklaringen dat er zich sinds het laatste contactverbod van eind 2015 geen concrete incidenten meer hebben voorgedaan: tussen 2016 en 2018 woonde uw echtgenote in Turkije – om aan de terreur van haar ex-man te ontsnappen – en verklaart ze dat ze tijdens haar verblijf in Turkije voor het laatst met haar ex-partner heeft gesproken (CGVS P., p. 16-17). Vervolgens keerde E. in januari 2019 terug naar Georgië, waar zij nog negen maanden bij u in uw appartement in Tbilisi woonde (CGVS

T., p. 15; CGVS P., p. 4). Het gegeven dat uw echtgenote begin 2019 vrijwillig naar Tbilisi terugkeerde (de stad waar haar ex en zoon ook wonen) én jullie er (ondanks de vermeende constante dreiging van haar ex-partner en zoon, die een tweede huwelijk niet zouden kunnen verkroppen) nog negen maanden hebben samengewoond zonder dat er zich enig incident heeft voorgedaan (CGVS T., p. 15; CGVS P., p. 11), ondermijnt ten zeerste de geloofwaardigheid van enige actuele vrees in jullie hoofde. Indien E.'s ex-man en zoon het danig op jullie gemunt zouden hebben, zou redelijkerwijs verwacht worden dat uw echtgenote niet vrijwillig naar Tbilisi zou willen terugkeren én zou verwacht worden dat beide mannen in de loop van deze negen maanden te weten zouden zijn gekomen dat E. terug was én met een andere man samenwoonde - te meer omdat u zelf aangeeft dat Tbilisi een kleine stad is waar de mensen elkaar allemaal kennen en geruchten zich snel verspreiden kennen (CGVS T., p. 15). Het gegeven dat uw echtgenote aangeeft dat zij in de jaren na haar scheiding wel nog frequent telefonisch door haar zoon Z. uitgescholden en bedreigd werd (tot en met september 2019) (CGVS P., p. 16-17), zijn louter blote beweringen die zij op geen enkele wijze concreet aantoon. Bovendien blijkt ook nergens uit jullie verklaringen dat, indien ze telefonisch door haar zoon bedreigd werd tijdens haar verblijf in Georgië in 2019, alsnog een poging heeft ondernomen om in dit kader bescherming bij de autoriteiten te zoeken, hetgeen redelijkerwijs verwacht zou worden.

Gezien het feit uw echtgenote reeds in het verleden beroep kon doen op de bescherming van de Georgische autoriteiten (cf. het contactverbod van de rechter en het gegeven dat de politie regelmatig bij haar langs kwam), zijn er logischerwijs geen redenen om aan te nemen waarom u in uw land actueel niet opnieuw de bescherming zou kunnen inroepen van de autoriteiten indien dit nodig zou zijn. Uit de beschikbare landinfo (waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd) blijkt bovendien dat de Georgische autoriteiten sinds 2014 steeds meer inzetten op de bescherming van vrouwen die slachtoffer zijn van huiselijk geweld door middel van een verhoogd aantal maatregelen om slachtoffers te beschermen én het voorzien van wettelijke oplossingen voor situaties van partnergeweld. Omdat slachtoffers aangaven dat ordehandhavers te weinig reageren op overtredingen van het contactverbod, werden sinds augustus 2018 dergelijke overtredingen beschouwd als een misdrijf vanaf de eerste overtreding en stelde men in 2019 reeds minder overtredingen van het contactverbod vast.

Uw verklaringen betreffende het gegeven dat E.'s zoon Z. tijdens jullie verblijf in Frankrijk te weten zou zijn gekomen dat zijn moeder hertrouwd was en hij onderweg was om jullie te doden en jullie daarom Frankrijk zijn ontvlucht (CGVS, p. 15; CGVS P., p. 9. 11), zijn eveneens weinig geloofwaardig. Eerst en vooral gaat het hier om louter blote beweringen die u op geen enkele wijze staft met enig begin van bewijs. Bovendien is het niet logisch – en doet het bijgevolg te meer af aan uw geloofwaardigheid - dat jullie in loop van april 2020 te weten kwamen dat Z. vanuit Georgië onderweg was en jullie vervolgens pas op 20 mei Frankrijk verlaten hebben (CGVS T., p. 16; CGVS P., p. 14). Logischerwijs zou verwacht worden dat jullie snel (zo niet meteen) na het vernemen van dergelijk nieuws (gezien een reis van Georgië naar Frankrijk normaliter vrij weinig tijd inneemt) jullie verblijfplaats zouden moeten verlaten ten einde te ontsnappen aan de doodsb bedreiging van Z. Het gegeven dat u op een gegeven moment zelf letterlijk aangeeft dat u Frankrijk in april 2020 niet onmiddellijk verliet omdat u nog aan het wachten was op het resultaat van uw beroepsprocedure én u uiteindelijk besloot Frankrijk te verlaten omdat u niet tevreden was over de omstandigheden waarin u opgevangen werd (CGVS T., p. 7, 16) versterkt te meer het frauduleuze karakter van uw verklaringen inzake de komst van Z.

Voorts merkt het CGVS nog op dat het de wenkbrauwen doet fronsen dat u reeds in mei 2020 in België bent aangekomen en u pas in september 2020 een verzoek tot internationale bescherming hebt ingediend. Indien u danig vreest voor uw leven en u schrik heeft dat Z. u en uw echtgenote zou komen doden, zou redelijkerwijs van u verwacht worden dat u onmiddellijk uw asielaanvraag indient ten einde bescherming te verkrijgen.

Naast dit alles haalt u in tweede orde een vrees aan ten gevolge van de geheime informatie die u als journalist in 2016 onderschepte betreffende een samenwerking tussen uw voormalige werkgever en een politicus (CGVS, p. 10-14). Om te beginnen wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in dit kader reeds danig ondermijnd omwille van het feit dat u geen enkel begin van bewijs neerlegt ten einde deze problemen te staven én u sinds de start van uw probleem (in 2016) altijd in Georgië (én in dezelfde stad) bent blijven wonen (CGVS T., p. 4, 7), hetgeen redelijkerwijs niet strookt met het bestaan van een vrees voor vervolging. Wanneer u vervolgens letterlijk gevraagd wordt of u Georgië louter omwille van deze problemen verlaten zou hebben indien u geen problemen gekend zou hebben met de ex-partner en zoon van uw echtgenote, antwoordt u dat u uw land dan niet verlaten zou hebben (CGVS T., p. 14). Hiermee ondermijnt u zelf enige mogelijke (actuele) vrees in uw hoofde in het licht van uw werk als journalist en de geheime info die u onderschepte.

Ook de documenten die u neerlegt (CGVS T., p. 7; CGVS P., p. 7-9), kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen.

Uw geboorteakte en rijbewijs zijn indicatief voor uw identiteit en herkomst, hetgeen in deze beslissing niet wordt betwist.

De identiteitskaart van uw echtgenote, haar geboorteakte en haar oud paspoort uit de Sovjet-Unie zijn indicatief voor haar identiteit en herkomst, hetgeen in deze beslissing ook niet wordt betwist.

Het attest van het ministerie van binnenlandse ontheemden, toont aan dat uw echtgenote bij de Georgische autoriteiten in Tbilisi geregistreerd staat als vluchteling omdat ze oorspronkelijk geboren werd in Abchazië, hetgeen in deze beslissing niet ter discussie staat.

Uw huwelijksakte toont aan dat u met uw echtgenote E. getrouwd bent, hetgeen hier niet ter discussie staat.

Uw journalistenkaart is indicatief voor het gegeven dat u actief was bij nieuwsagentschap JOLO, hetgeen hier eveneens niet ter discussie staat.

Het document uit Frankrijk toont aan dat u uw gegevens op een aangifteformulier hebt geschreven n.a.v. een diefstal, maar niet meer dan dat. Dit document beschrijft echter niet welke spullen – u beweert nl. dat u toen uw bewijsmateriaal tegen T. en K. verloren bent – precies van u gestolen werden. De scheidingsakte van uw echtgenote, toont aan dat zij op 27 september 2013 gescheiden is van haar ex-man K.J., hetgeen hier niet betwist wordt.

Het vonnis van de rechtbank, toont aan dat er op 13 november 2015 een contactverbod werd uitgevaardigd tegen K.J. Dit toont (zoals hierboven uitgebreid werd gemotiveerd), aan dat uw echtgenote in het verleden weldegelijk op de bescherming van de Georgische autoriteiten kon rekenen in het kader van huiselijk geweld.

Het medisch attest van uw echtgenote stelt dat uw echtgenote verschillende littekens heeft en zij deze toeschrijft aan gewelddadige handelingen van haar ex-man. Echter betwist het CGVS an sich niet dat uw echtgenote in het verleden problemen heeft gekend met haar voormalige echtgenoot. Dit document toont echter niet aan dat uw echtgenote actueel slachtoffer van haar ex-man en zoon zou worden, noch dat zij geen bescherming van de autoriteiten zou kunnen inroepen bij een terugkeer naar Georgië.

Het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) (dd. 08/07/2021), betreft de zaak van T. die de Georgische staat aanklaagt wegens het (1) niet bieden van bescherming aan haar dochter - die om het leven kwam na huiselijk geweld door haar echtgenoot – en het (2) niet voeren van een onderzoek naar de omstandigheden van haar dood. Het EHRM veroordeelde de Georgische staat in deze zaak. Echter wijst het CGVS er in dit verband op dat elk verzoek tot internationale bescherming op zijn eigen merites beoordeeld dient te worden. Het loutere feit dat Georgië in de zaak T. betreffend huiselijk geweld veroordeeld werd, heeft niet per definitie tot gevolg dat u in uw land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt. Nogmaals, elk verzoek dient afzonderlijk beoordeeld te worden en in het geval van uw echtgenote E. en uzelf, stelt het CGVS (zoals hierboven uitgebreid gemotiveerd) vast dat jullie geen gegronde vrees voor vervolging in Georgië koesteren.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.
(...)"

De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van eerste verzoekster, luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

U verklaarde een Georgisch staatsburger te zijn. U werd op 31 mei 1975 geboren te Soechoemi in Abchazië.

In 2001 verhuisde uw echtgenoot (T.L.; CG xxxxxxxx en OV xxxxxxxx) naar de hoofdstad Tbilisi. Hij was er werkzaam als journalist. In 2005 ging hij aan de slag bij het nieuwsagentschap New Post. In 2006 ging hij aan de slag bij het nieuwsagentschap JOLO. Sinds 2016 werkte hij bij Rioni-tv en had er zijn eigen sportprogramma.

In 2016 had L. een relatie met T.G., de directeur generaal van Rioni-tv. Toen hij alleen bij haar thuis was, ontdekte hij een usb-stick waarop een video stond van een geheim gesprek tussen T. en politicus K.N. van de partij Georgische Droom. Zo kwam hij te weten dat K. van T. eiste dat ze haar werk – hetgeen uitgezonden zou worden op televisie – moest uitoefenen ten gunste van de regering – in die periode waren er namelijk verkiezingen – en indien ze dit niet zou doen, zou K. een audit op T.'s tv-zender afsturen.

De volgende dag confronteerde L. T. met de video. Tamar had schrik dat hij deze geheime info publiekelijk zou maken en eiste dat hij de usb-stick terug zou geven maar hij weigerde. L. kreeg ruzie met T. en ging terug naar zijn eigen appartement. De volgende avond werd hij aan zijn appartement opgewacht door drie onbekenden en werd hij in elkaar geslagen. De mannen zeiden ook dat hij de usb-stick terug moest geven. Later werd L. opgebeld door T. en spraken ze af. T. eiste alweer dat hij de usb-stick terug zou geven en L. weigerde opnieuw. Daarna werd zijn vader bedreigd en daarom heeft hij alsnog de usb-stick aan een werknemer van T. overhandigd. Op 2 januari 2017 verliet L. Rioni-tv.

Telkens wanneer er in de daaropvolgende periode iets over K. in de pers verscheen, ontving L. bedreigingen. T. geloofde namelijk niet dat hij geen kopie van de informatie op de usb-stick gemaakt zou hebben en had nog steeds schrik dat hij de geheime info zou lekken. Er werd geëist dat hij de kopie van de video terug moest geven en dat hij moest stoppen met zijn werk als journalist. Ook probeerde een onbekende zijn zoon (uit uw vorige huwelijk die bij zijn ex-vrouw woont) van zijn school mee te nemen.

In mei 2019 woonde L. een conferentie bij en ontmoette u een kennis van T. Deze vrouw waarschuwde hem: L. moest met zijn journalistieke activiteit stoppen of de kopie van de usb-stick aan Tamar afgeven, anders zou hij problemen krijgen.

In januari 2019 leerde u L. kennen. Op 9 september 2019 traden jullie in het huwelijk.

U was in het verleden gehuwd met J.K., met wie u vier kinderen heeft. Zij wonen allen in Tbilisi. U verliet uw man in 2013 omwille van huiselijk geweld. Ondanks de scheiding werd u alsnog door uw ex-man gestalkt en fysiek aangevallen. Tussen 2013 en 2016 woonde u daarom op verschillende adressen in Tbilisi. Via de rechtbank werd ook drie keer een contactverbod tegen hem uitgevaardigd, waarvan het laatste in november 2015. Tussen 2016 en 2019 woonde u in Istanboel, Turkije.

In januari 2019 keerde u terug naar Georgië en woonde er nog negen maanden in woning van L. in Tbilisi.

Op 17 september 2019 nam u met L. het vliegtuig naar Frankrijk. Met jullie reisde nog een Georgische vrouw, B.G., mee. U had geld van haar geleend om uw reis richting Frankrijk te bekostigen.

Kort na uw aankomst in Frankrijk werd uw echtgenoot bestolen en verloor hij o.a. zijn documenten m.b.t. zijn journalistieke problemen.

Toen u en L. in Frankrijk waren, kwam uw oudste zoon Z. te weten dat zijn moeder opnieuw getrouwd was. B. had Z. namelijk op de hoogte gebracht van jullie huwelijk en jullie locatie n.a.v. een ruzie omtrent het geleende geld. U hoorde via uw dochter dat Z. onderweg was naar Frankrijk om jullie te doden. Daarop verlieten jullie het land en kwamen naar België.

U kwam aan in België op 20 mei en u diende een verzoek om internationale bescherming in op 10 september 2020.

In België vernam u van kennissen in het Franse opvangcentrum waar u verbleef, dat onbekende mannen naar u en uw vrouw waren komen vragen.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: de geboorteakte van uw echtgenoot, het rijbewijs van uw echtgenoot, de journalistenkaart van uw echtgenoot, uw identiteitskaart, een medisch attest, een vonnis van de rechtbank, een attest van het ministerie van binnenlandse ontheemden, een oud paspoort, een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM), een aangifte uit Frankrijk, uw huwelijksakte, uw geboorteakte en uw scheidingsakte.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw verzoek om internationale bescherming integraal baseert op dezelfde motieven die door uw echtgenoot (T.L.; CG xxxxxxxx en OV xxxxxxxx) werden aangehaald. U haalt zelf geen bijkomende motieven aan. In hoofde van uw man wordt er besloten tot de weigering van zijn verzoek. Aangezien u geen eigen elementen aanbrengt, kan in casu volstaan met een verwijzing naar de uitgebreide motivering zoals weergegeven in de beslissing genomen in hoofde van uw echtgenoot.

Deze beslissing luidt als volgt :

"(...)."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

*Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 60 van het Verdrag van Europa rond het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld (hierna: het Verdrag van Istanbul), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 48/9 en 57/6/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 *juncto* artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekers stellen vooreerst dat er *in casu* op geen enkele manier rekening werd gehouden met de kwetsbaarheid van verzoekster of met haar bijzondere procedurele noden. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd nochtans duidelijk dat zij het slachtoffer was van verkrachting, foltering en ernstig fysiek en psychisch geweld, wat ook niet wordt betwist door de verwerende partij. Zij duiden op artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, welke bepaling letterlijk vermeldt dat het misschien opportuun is om te onderzoeken of het feit dat een verzoeker slachtoffer is van foltering, verkrachting of andere vormen van psychisch, fysiek of seksueel geweld, zoals verzoekster effectief heeft meegemaakt, wel verenigbaar is met de toepassing van artikel 57/6/1, § 1, van de Vreemdelingenwet, waar *in casu* helaas niet werd bij stilgestaan. Ook wordt verwezen naar de webpagina van de verwerende partij aangaande de bijzondere procedurele noden. Verzoekers vervolgen dat evenmin blijkt dat de *protection officer* een bijzondere expertise had of minstens vertrouwd was met gender gerelateerde problematiek en dossiers van kwetsbare personen.

Het kwetsbare profiel vormt de rode draad in de beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het heeft volgens verzoekers een impact op de manier van evaluatie en beoordeling van de beschermingsnood, in het bijzonder de beoordeling van de geloofwaardigheid, het kan een aanwijzing zijn van vervolging in het verleden en het heeft een impact op het risico op vervolging in de toekomst. Verzoekers citeren artikel 20, derde lid, van de richtlijn 2011/95/EU, dat samen dient te worden gelezen met de samenwerkingsplicht die voortvloeit uit artikel 4 van deze richtlijn en de actieve samenwerking, bedoeld in § 66 van het arrest *M.M. tegen Ierland* van het Hof van Justitie. Deze bepalingen werden, zo stellen verzoekers, omgezet door artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Met de persoonlijke omstandigheden, in het bijzonder met het kwetsbaar profiel, dient in toepassing van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet, dat verzoekers citeren, rekening te worden gehouden, hetgeen ook blijkt uit artikel 4 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal). Verzoekers werpen nog op dat *NANSEN* opmerkt dat het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een te enge invulling geeft aan het concept "*bijzondere procedurele noden*".

Voor verzoekers met een kwetsbaar profiel is de toepassing van bijzondere procedurele noden, zo stelt het verzoekschrift, een essentieel onderdeel van een correcte beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Een gender sensitieve benadering van de asielprocedure is daarbij eveneens noodzakelijk. Artikel 60 van het Verdrag van Istanbul legt de ondertekenende staten de verplichting op om een gendersensitief asielsysteem te ontwikkelen. De feiten die verzoekster verklaart ondergaan te hebben en te vrezen naar de toekomst toe, maken, zo vervolgen verzoekers, een bijzonder ernstige vorm uit van gender gerelateerd geweld en een gender sensitieve benadering is dan ook geboden. Bijzondere procedurele maatregelen die van pas waren gekomen in verzoeksters dossier, of eigenlijk vooral voor de hand liggende procedurele maatregelen, zijn gelet op de delen van haar relaas die niet betwist worden, dan bijvoorbeeld dat haar dossier niet ondergeschikt gemaakt wordt aan dat van haar echtgenoot, dat zij een eigen beslissing krijgt, dat het feitenrelaas over haar problemen gedetailleerder op haar problemen ingaat dan die van haar man, dat er van de standaard aanpak voor motiveringen wordt afgeweken en er wat zuiniger wordt omgesprongen met de term "*ongeloofwaardig*", dat men gelet op het feit dat vaststaat dat zij eerder vervolgd werd geen toepassing wordt gemaakt van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en er niet bovenaan haar beslissing "*kennelijk ongegrond*" te lezen staat. Een minimum aan gendersensitiviteit zou moeten volstaan om daar gevolg aan te kunnen geven.

Overweging 32 van voormelde richtlijn 2011/95/EU wijst ook aan de nood aan een gender sensitieve asielprocedure. De toepassing van het concept "*veilig land van herkomst*" en een gender gerelateerd verzoek staan op gespannen voet. De verhouding wordt evenwel volgens verzoekers juridisch onhoudbaar als tevens in rekening wordt gebracht dat verzoekster reeds daden van vervolging ondergaan heeft. Zij herhalen dat verzoekster werd verkracht, fysiek en psychisch mishandeld, bedreigd en zelfs gefolterd door haar ex-man, waardoor artikel 3 van het EVRM van toepassing is. Zij halen enkele arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) aan, verwijzen naar artikel 48/3, § 2, tweede lid, a), en artikel 48/3, § 4, van de Vreemdelingenwet, naar overweging 30 van voornoemde richtlijn, naar de *UNHCR Guidelines on International Protection No. 1: Gender-Related*

Persecution, § 9-18 en naar UNHCR, *Sexual and Genderbased Violence Against Refugees, Returnees and Internally Displaced Persons. Guidelines for Prevention and Respons*, mei 2003, p. 15-19. Verzoekers vervolgen dat dit ook wordt aangetoond met gerechtsdocumenten en medische documenten en dat dit niet door de verwerende partij wordt betwist.

Verzoekers werpen voorts op dat, daar verzoekster aan eerdere daden van vervolging en aan eerdere door artikel 3 van het EVRM schendingen is onderworpen, artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en de rechtspraak van het EHRM inzake de omkering van de bewijslast toepassing vinden. Het is voor verzoekers bijzonder moeilijk om een duidelijke aanwijzing dat de vrees gegrond is, dus een kennelijke gegrondheid, te verzoenen met een kennelijke ongegrondheid in de zin van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet. Bij kennelijke ongegrondheid rust de bewijslast bij de verzoeker maar in toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, kennelijke gegrondheid, ligt de bewijslast bij de asiëldienst. Gelet op de rechtspraak van het EHRM met betrekking tot de omkering van de bewijslast bij een reeds ondergane door artikel 3 van het EVRM schending, en gelet op het arrest *Tkheldze t. Georgië* van 8 juli 2021 van het EHRM, waarin wordt gesteld dat de politie op *systemische* wijze gefaald is in het bieden van bescherming tegen gender gerelateerd geweld in Georgië, en het feit dat de beoordeling of een land als veilig land van herkomst kan aangemerkt worden onder meer afhangt van de veroordelingen van dit land door het EHRM, is het voor verzoekers duidelijk dat het vermoeden van gegrondheid van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet volle toepassing diende te krijgen, en dat eerder ondergane vervolging op zijn minst dient te gelden als een substantiële aanwijzing dat een land in een specifiek geval niet als veilig land van herkomst kan beschouwd worden. De verwerende partij diende conform artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet dan ook een omkering van de bewijslast te hanteren, het verzoek ten gronde te behandelen, niet volgens de versnelde procedure en het tegenbewijs te leveren van goede redenen om aan te nemen dat de eerder ondergane vervolging zich niet opnieuw zal voordoen. Hierbij wordt verwezen naar arrest nr. 229.372 van de Raad van State van 27 november 2014. De omkering van de bewijslast staat er volgens verzoekers niet toe in de weg dat de verwerende partij onderzoekt of er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging zich niet opnieuw zal voordoen. Verzoekers wijzen hierbij op het feit dat er vereist wordt dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat de vervolging zich niet meer zal voordoen, en er niet wordt vereist dat er wordt aangetoond dat de persoon in kwestie effectieve bescherming kan genieten. De verwerende partij toont volgens verzoekers alvast niet aan dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging zich niet opnieuw zal voordoen. Er is geen enkele aanduiding dat de vrees ten overstaan van verzoeksters ex-man en zoon niet meer actueel zou zijn. Zo zag verzoekster zich genoodzaakt drie jaar lang naar Turkije te vluchten, heeft zij geprobeerd ondergedoken te leven in Tbilisi maar is zij opnieuw moeten vluchten. Zij leeft al jarenlang in complete paniek en onveiligheid en de vrees voor haar ex-man consumeert haar.

Verzoekers ontkennen voorts dat er effectieve bescherming voorhanden was in Georgië. Waar de verwerende partij meent dat verzoekster heeft aangetoond dat zij wel degelijk bescherming heeft verkregen toen zij in de periode 2013-2015 problemen met haar ex-man kende, voegen verzoekers eraan toe dat verzoekster al sinds de jaren negentig slachtoffer is van haar ex-man en dat dit geweld en de bedreigingen nooit gestopt zijn. De verwerende partij maakt ook abstractie van het feit dat verzoekster is moeten vluchten naar Turkije om te ontkomen aan haar ex-man. Verder boden de contactverboden geen enkele effectieve bescherming tegen de ex-man. Deze zijn slechts geldig voor een maand, wat absoluut niet volstaat. Er werd ook geen strafonderzoek geopend, noch werden er verdere concrete maatregelen genomen om verzoekster te beschermen, en dit werd ook zo aan haar gecommuniceerd. Het is voor verzoekers onaanvaardbaar en pijnlijk dat de verwerende partij hieraan voorbijgaat en zich laconiek voegt bij een lange serie aan instellingen die gefaald zijn in het ernstig nemen van verzoeksters vrees voor vervolging. De stelling dat contact met de politie, die opdaagde als zij hen belde, aantoonde dat verzoekster bescherming geniet, zonder na te gaan of die bescherming tijdig is of niet en of die voldoet om te garanderen dat onherstelbare schade zich niet voltrekt, is manifest ontoereikend. Verzoekers verwijzen hiervoor opnieuw naar arrest *Tkheldze t. Georgië* van het EHRM, waarbij het Hof duidelijk aangeeft dat het om een systematisch falen van de Georgische autoriteiten gaat om effectieve bescherming te bieden tegen gender gerelateerd geweld. De verwerende partij kan luidens het verzoekschrift niet gevolgd worden waar zij stelt dat dit arrest een louter individueel dossier niet overstijgt.

Ook uit objectieve informatie, stuk 6 bij het voorliggende verzoekschrift, blijkt dat de Georgische autoriteiten verzoekster niet kunnen beschermen tegen haar ex-man en haar zoon. Uit het onderzoek van de Speciale VN Rapporteur van 2016, stuk 7 bij het voorliggende verzoekschrift, blijkt ook dat het falen van de Georgische autoriteiten systematisch is. Daarnaast noteert ook de Raad van Europa (stuk 8 bij het voorliggende verzoekschrift) ernstige hiaten en tekortkomingen in de bescherming die geboden

wordt aan slachtoffers van gender gerelateerd geweld in Georgië, wat eveneens blijkt uit een studie van de *Wereldbank* (stukken 9 en 10 bij het voorliggende verzoekschrift) en zoals aangegeven door *CEDAW* (stuk 11 bij het voorliggende verzoekschrift).

Verzoekers zijn van mening dat op grond van verzoeksters eigen verklaringen over hetgeen haar werd aangedaan voor een zeer lange periode tijdens haar verblijf in Georgië, op grond van de beschikbare landeninformatie en het reeds aangehaalde arrest van het EHRM van 8 juli 2021, werd aangetoond dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat zij niet voldoende tegen vervolgingsdaden zou beschermd zijn bij een terugkeer naar Georgië. In toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet dient zij erkend te worden als vluchteling.

De verwerende partij stelt volgens verzoekers opmerkelijk genoeg ook dat verzoekster geen eigen elementen aanhaalt en dat er *in casu* kan volstaan worden met een verwijzing naar de motivering in de beslissing in hoofde van verzoeker, haar echtgenoot. In verzoeksters feitenrelaas worden er vier lijntjes gewijd aan wat verzoekster ondergaan heeft en waarom ze Georgië uiteindelijk voor een tweede maal ontvlucht is, en de overige vierenveertig lijnen worden aan verzoeker, haar echtgenoot, gewijd, die niet het slachtoffer is geweest van foltering, maar zelfs aangegeven heeft dat hij Georgië enkel verlaten heeft omwille van de problemen van zijn vrouw. Verzoekster haar CG-nummer, dossier en relaas zijn ondergeschikt gemaakt aan dat van verzoeker.

De verwerende partij laat doorheen de beslissing voor verzoekster en voor verzoeker dan nog meerdere keren vallen dat hun relaas ongeloofwaardig zou zijn, dus dat zij liegt, wat bijzonder pijnlijk is voor een slachtoffer van ernstig huiselijk geweld die geen gehoor vond bij de politie, en absoluut overbodig aangezien verzoeker wel heeft aangegeven wat zijn problemen waren in Georgië maar ook aangegeven heeft dat deze hem niet zouden verhinderen terug te keren (deze van zijn vrouw wel) en dat voor verzoekster er eigenlijk vooral wordt aangevoerd, op enkele nogal triviale opmerkingen na, dat zij wel degelijk bescherming kan genieten in Georgië en dat deze effectief zou zijn. Waarom het dan nodig zou zijn haar geloofwaardigheid in twijfel te trekken, terwijl er niet betwist wordt dat zij doodsbang is van haar ex-man door wie ze jarenlang mishandeld en misbruikt werd, kan niet bevat worden.

Waar de verwerende partij nog verwijst naar het feit dat verzoekster teruggekeerd is vanuit Turkije naar Tbilisi, stellen verzoekers vast dat hier bitter weinig aandacht naar gegaan is tijdens het persoonlijk onderhoud. Verzoekster is inderdaad moeten terugkeren, zij verbleef ook niet legaal in Turkije en genoot er geen bescherming.

Waar de verwerende partij erop wijst dat het opmerkelijk is dat verzoekster nog negen maanden in Tbilisi verbleven heeft in 2019, omdat zij ook verklaard had dat Tbilisi klein is en iedereen elkaar kent, is het vreemd dat ditmaal wel genoeg wordt genomen met wat de verwerende partij verder een "*blote bewering*" noemt. Tbilisi is en blijft een miljoenenstad. Als verzoekster zich dan nog gedroeg zoals zij aangaf, namelijk ondergedoken en contacten erg beperkend, is er geen enkele goede reden om vraagtekens te plaatsen bij verzoeksters verblijf in Tbilisi na terugkeer uit Turkije.

Wat de bedreigingen van verzoeksters zoon Z. betreft, kan verzoekster inderdaad haar verklaringen op dit vlak niet bewijzen. De verwerende partij toont echter niet aan waarom deze verklaringen niet geloofwaardig zouden zijn. Verzoekster heeft een oprechte inspanning geleverd om haar verzoek te staven. Alle relevante elementen waarover zij beschikt, zijn voorgelegd en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; haar verklaringen zijn samenhangend en aannemelijk en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor het verzoek; en zij is ook in het algemeen geloofwaardig. Verzoekster heeft daarenboven geprobeerd haar vervolging te ontvluchten door naar Turkije te gaan, verzoekers hebben een asielaanvraag ingediend in Frankrijk én in België, waaruit duidelijk hun volgehouden nood aan bescherming blijkt. Wat enige bescherming tegen haar zoon betreft, dient erop te worden gewezen dat verzoekster al tot vervelens toe te horen had gekregen dat er voor bedreigingen geen bescherming voorhanden is, maar dat er een betrapting op heterdaad nodig is. Zij kon volgens verzoekers dan ook niet redelijkerwijze verwacht worden nog eens naar de politie te gaan voor de dreiging die van haar zoon uitging.

Verzoekers besluiten dat hun aanvraag niet kennelijk ongegrond had mogen worden bevonden en er werd onvoldoende grondig onderzoek gevoerd naar de vraag of de bescherming die voorhanden zou zijn in het land van herkomst wel voldoende effectief zou zijn. Verzoekster had moeten kunnen genieten van een procedure die niet versneld was, waarbij haar eerdere vervolging en kwetsbaarheid centraal

staan. Er zijn ernstige aanwijzingen dat verzoekster in geval van terugkeer naar Georgië opnieuw aan daden van vervolging riskeert onderworpen te worden.

Verzoekers stellen ook de volgende prejudiciële vraag voor om te stellen aan het Hof van Justitie:

“Dienen artikel 4.4 van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikte Kwalificatierichtlijn) en artikel 36 van richtlijn 2013/32/EU van het Europees parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikte Procedurerichtlijn) zo gelezen te worden dat het feit dat de verzoeker in het verleden reeds is blootgesteld aan vervolging of aan ernstige schade, of dat hij rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of dergelijke schade, een substantiële reden is om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen?”

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekers voegen volgende documenten bij het voorliggende verzoekschrift:

- NANSSEN PROFIEL 1-20 *“De nood aan internationale bescherming van Somalische vrouwen slachtoffer van vrouwelijke genitale verminking type III”* (stuk 2);
- *“UNHCR Guidelines on International Protection No. 1: Gender-Related Persecution”* (stuk 3);
- *“UNHCR, Sexual and GenderBased Violence Against Refugees, Returnees and Internally Displaced Persons. Guidelines for Prevention and Response”*, mei 2003 (stuk 4);
- EHRM, *“Police systemically failed to prevent gender-based violence”*, persbericht (stuk 5);
- *“National Study On Violence Against Women In Georgia 2017”* (stuk 6);
- *“Report of the Special Rapporteur on violence against women, its causes and consequences on her mission to Georgia”*, 9 juni 2016, A/HRC/32/42/Add.3 (stuk 7);
- *“The administration of justice on sexual violence crimes against women in Georgia - Council of Europe”* (stuk 8);
- *“Gender Based Violence in Georgia”*, rapport World Bank Group (stuk 9);
- *“Georgia: Country Gender Assessment 2018”*, rapport Asian Development Bank (stuk 10);
- CEDAW, *Concluding observations on the combined fourth and fifth periodic reports of Georgia - Committee on the Elimination of Discrimination against Women from the United Nations* (stuk 11).

2.2.2. De verwerende partij maakt op 9 februari 2022, overeenkomstig artikel 39/73, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over, met daarbij gevoegd de COI Focus Georgië, *Algemene situatie d.d. 22 november 2021*.

2.2.3. Ter terechtzitting legt de advocaat van verzoekers, overeenkomstig artikel 39/73, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota neer, waarbij de volgende stukken worden gevoegd:

- COI Focus Georgië, *Algemene situatie d.d. 22 november 2021*, p. 40;
- EHRM, *A. en B. t. Georgië*, nr. 73975/16, 10 februari 2022.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

In de mate verzoekers aanvoeren dat de artikelen 2, 3 en 13 van het EVRM worden geschonden, wordt vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoekers een beroep indienen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal van 31 augustus 2021 waarbij hun

verzoeken om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure worden behandeld en als kennelijk ongegrond worden beschouwd.

Artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b), van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien : b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3 (...)”*

Artikel 57/6/1, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”*

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”*

De Raad duidt erop dat Georgië bij koninklijk besluit van 14 december 2020 - opnieuw - werd vastgesteld als veilig land van herkomst en tevens figureert in de *update* van 14 januari 2022 (BS 28 februari 2022).

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116).

Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, *in casu* Georgië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

2.3.3. Na grondige lezing van het rechtsplegingsdossier stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat verzoekers *in casu* geen dergelijke elementen bijbrengen. In de bestreden beslissingen wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekers geen substantiële redenen hebben opgegeven om hun land van herkomst in hun specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komen.

2.3.4. Verzoekers verklaren bij een terugkeer naar Georgië te vrezen vervolgd te worden door de zoon en ex-man van verzoekster én door verzoekers voormalige werkgever.

Blijkens de bestreden beslissingen maken verzoekers niet aannemelijk dat zij daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève koesteren dan wel een reëel risico zouden lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Vooreerst (i) vormt het gegeven dat de Franse autoriteiten hun asielaanvraag afsloten met een weigeringsbeslissing een eerste indicatie die de geloofwaardigheid/gegrondheid van het asielrelaas

danig ondermijnt. Verder (ii) weten verzoekers niet te overtuigen van de opgeworpen vrees voor de zoon en ex-man van verzoekster. *An sich* (a) betwist het commissariaat-generaal niet dat verzoekster in het verleden problemen heeft gekend met haar ex-man, maar blijkt dat verzoekster in het verleden bescherming van de Georgische autoriteiten heeft verkregen in de periode dat zij in Georgië problemen kende met haar ex-man (2013-2015). Zo werden er, volgens verzoeksters verklaringen, vier processen gevoerd en drie contactverboden uitgevaardigd en kwam de politie in deze periode om de twee à drie dagen in haar woning langs als er zich problemen met haar ex-man voordeden. Sinds het laatste contactverbod van eind 2015 hebben er zich (b) geen concrete incidenten meer voorgedaan en verzoekster keerde, na eerder gevlucht te zijn naar Turkije, vrijwillig terug naar Tbilisi begin 2019, waar zij negen maanden met verzoeker samenwoonde zonder dat er zich enig incident heeft voorgedaan. Bovendien blijkt nergens dat verzoekster, naar aanleiding van de blote beweringen dat haar zoon Z. haar telefonisch bedreigde tijdens haar verblijf in Georgië, alsnog een poging heeft ondernomen om in dit kader bescherming bij de autoriteiten te zoeken. Er zijn (c), gezien het feit dat verzoekster in het verleden beroep kon doen op de bescherming van de Georgische autoriteiten, logischerwijze geen redenen om aan te nemen waarom er in het land van herkomst actueel niet opnieuw de bescherming zou kunnen ingeroepen worden van de autoriteiten indien dit nodig zou zijn. Tevens zijn (d) de verklaringen dat verzoeksters zoon Z. tijdens het verblijf van verzoekers in Frankrijk te weten zou zijn gekomen dat verzoekster hertrouwd was en dat hij onderweg was om verzoekers te doden, waarop verzoekers, zij het niet onmiddellijk, Frankrijk ontvluchtten, weinig geloofwaardig. Voorts (e) doet het de wenkbrauwen fronsen dat verzoekers, indien zij danig vreesden voor hun leven en zij schrik hadden dat verzoeksters zoon Z. hen zou komen doden in België, niet onmiddellijk een verzoek om internationale bescherming indienden. Verder (iii) kan aan de vrees ten gevolge van de geheime informatie die verzoeker als journalist in 2016 onderschepte betreffende een samenwerking tussen zijn voormalige werkgever en een politicus, geen geloof worden gehecht. Niet alleen gaat het om een blote bewering maar verzoeker bleef sinds de start van de vermeende problemen ook altijd in Tbilisi wonen en hij verklaarde uitdrukkelijk dat hij Georgië niet louter omwille van deze problemen zou hebben verlaten indien hij geen problemen zou hebben gekend met de ex-man en zoon van verzoekster. De door verzoekers neergelegde documenten (iv) kunnen, omwille van in de bestreden beslissingen vervatte redenen, bovenstaande vaststellingen tot slot niet weerleggen.

2.3.5. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.6. Beoordeling bijzondere procedurele noden

2.3.6.1. Verzoekers kunnen gevolgd worden waar zij stellen dat de verwerende partij passende steun moet verlenen aan een verzoeker die bijzondere procedurele noden heeft.

De Raad is van oordeel dat het loutere feit dat verzoekster tot een kwetsbare groep (van slachtoffers van partnergeweld) behoort, op zich niet kan volstaan om te besluiten dat er in haren hoofde bijzondere procedurele noden bestaan. Verzoekster dient het bestaan van dergelijke procedurele noden *in concreto* aannemelijk te maken en deze dienen afdoende te worden aangetoond. In dit verband merkt de Raad vooreerst op dat verzoekster dergelijke moeilijkheden niet vermeld heeft in de vragenlijst "*bijzondere procedurele noden*". Verzoekster antwoordde in de vragenlijst immers "*Neen*" op de vraag of er bepaalde elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van haar verhaal of haar deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken. Verder gaf verzoekster ook niet de wens aan door een persoon van hetzelfde geslacht te worden gehoord of een persoon van hetzelfde geslacht als tolk te hebben (administratief dossier, vragenlijst "*bijzondere procedurele noden*". Dienst Vreemdelingenzaken, stuk 9). Gelet op deze verklaringen oordeelde de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie op 28 september 2020 dat verzoekster geen procedurele noden heeft. De Raad benadrukt in deze dat van verzoekster kan worden verwacht dat zij van bij de aanvang van de procedure haar volle medewerking verleent bij het verschaffen van informatie over haar verzoek om internationale bescherming en dat het aan haar is om op precieze wijze de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen, zodat er in voorkomend geval passende steun kan worden voorzien voor zover verzoekster hier nood aan heeft en voor zover haar bijzondere procedurele noden afdoende zijn aangetoond. Verzoekster gaf bij aanvang van haar persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal op 15 juli 2021, bijgestaan door haar advocaat en een tolk, evenmin een opmerking waaruit haar bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Indien verzoekster

werkelijk meent dat zij omwille van het geleden partnergeweld moeite zou hebben om aan haar verplichtingen in het kader van de procedure te voldoen, verhinderd zou zijn om coherente en consistente verklaringen af te leggen of nood zou hebben aan steunmaatregelen, kan dan ook redelijkerwijze worden aangenomen dat zij dit zo zou vermelden in de vragenlijst “*bijzondere procedurele noden*” of bij aanvang van haar persoonlijk onderhoud, *quod non in casu*.

Waar verzoekers stellen dat *in casu* op geen enkele manier rekening werd gehouden met verzoeksters kwetsbaarheid of met haar bijzondere procedurele noden, dat tijdens het persoonlijk onderhoud nochtans duidelijk werd dat zij het slachtoffer werd van verkrachting, foltering en ernstig fysiek en psychisch geweld, bemerkt de Raad dat de ervaringen en de emoties van verzoekster haar, blijkens de notities van het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal, niet belemmerd hebben om eenduidige verklaringen betreffende haar ervaringen af te leggen en toe te lichten.

Ook laat een controle van de notities van het persoonlijk onderhoud niet toe om vast te stellen dat verzoekster wel degelijk specifieke steunmaatregelen nodig had teneinde haar relaas te kunnen brengen. De Raad merkt op dat op de commissaris-generaal de verplichting rust om een zorgvuldige en aangepaste behandeling van het persoonlijk onderhoud te garanderen. Dit houdt onder meer in dat, zodra er zich belangrijke incidenten voordoen die een negatieve impact kunnen hebben op het vermogen en vertrouwen van de verzoeker om internationale bescherming om vrijuit en ongestoord te kunnen spreken, hierop constructief moet worden gereageerd. In dit verband stelt de Raad vast dat verzoekster bij aanvang van het persoonlijk onderhoud werd aangegeven dat alles wat tijdens het onderhoud wordt verteld vertrouwelijk is, dat er een pauze is voorzien na ongeveer anderhalf uur en dat het onderhoud kan worden gestopt indien er bijkomend een pauze nodig zou zijn (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud d.d. 15 juli 2021, p. 2). Verzoekster, noch haar advocaat hebben op enig moment aangegeven dat zij het nodig achtten om een pauze te nemen of opmerkingen gemaakt met betrekking tot het verloop van het persoonlijk onderhoud of de vragen die werden gesteld. Verzoekster toont dan ook niet *in concreto* aan dat de omstandigheden tijdens het persoonlijk onderhoud van die aard waren dat zij een invloed hebben gehad op haar vermogen om haar relaas naar voren te brengen. Ten slotte wijst de Raad erop dat, zelfs al valt niet uit te sluiten dat niet elk persoonlijk onderhoud in optimale omstandigheden plaatsgrijpt, dan nog dient te worden aangetoond dat de aangeklaagde omstandigheden de besluitvorming hebben bepaald of negatief beïnvloed.

Verzoekers tonen met het verweer in het verzoekschrift nergens *in concreto* aan met welke van verzoeksters verklaringen desgevallend geen rekening zou kunnen worden gehouden bij de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming. Dat niet blijkt dat de *protection officer* een bijzondere expertise had of minstens vertrouwd was met gender gerelateerde problematiek en dossiers van kwetsbare personen, bewijst dit nog niet, doet bovenal geen afbreuk aan de vaststelling dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud niet volgt dat verzoekster haar gender gerelateerd relaas niet op een dienstige wijze kon hebben verwoord en verzoekers preciseren geenszins hoe dit de inhoud van de bestreden motiveringen en beslissingen zou kunnen hebben beïnvloed.

In de gegeven omstandigheden kon de commissaris-generaal terecht oordelen dat het onderzoek of het feit dat verzoekster slachtoffer is van foltering, verkrachting of andere vormen van psychisch, fysiek of seksueel geweld verenigbaar is met de toepassing van artikel 57/6/1, § 1, van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, waarnaar verzoekers verwijzen, geeft aan de commissaris-generaal te dezen een discretionaire bevoegdheid.

2.3.6.2. Verzoekers voeren de schending aan van artikel 60 van het Verdrag van Istanbul. Het Verdrag van Istanbul is op 11 mei 2011 in Istanbul gesloten door alle 47 lidstaten van de Raad van Europa en op 1 augustus 2014 in werking getreden. Op 1 maart 2016 is de Wet houdende instemming met het Verdrag van Istanbul verschenen in het Belgisch Staatsblad.

Overweging 31 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en De Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) verwijst naar dit verdrag: “*Nationale maatregelen betreffende de herkenning en documentatie van symptomen en tekenen van foltering of andere ernstige vormen van fysiek of psychisch geweld, inclusief seksueel geweld, in onder deze richtlijn vallende procedures kunnen onder meer gebaseerd zijn op het Handboek betreffende het effectief onderzoeken en documenteren van foltering en andere wrede, onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing (Protocol van Stanboel) (Manual on Effective Investigation and Documentation of Torture and Other Cruel, Inhuman*

or Degrading Treatment or Punishment)". Gender gerelateerd geweld tegen vrouwen werd opgenomen in het Gemeenschappelijk Europees Asiel Systeem (GEAS).

Artikel 48/3, § 2, tweede lid, a), en f), van de Vreemdelingenwet heeft deze bepalingen geïmplementeerd. De Raad ziet niet in, noch wordt dit minimaal toegelicht, wat voornoemd artikel van bovenstaand Verdrag van Istanbul toevoegt aan de vigerende wetgeving. Hoe dan ook blijven verzoekers met hun verwijzing naar dit Verdrag van Istanbul louter theoretisch.

2.3.6.3. Verzoekers duiden in het verzoekschrift welke bijzondere procedurele noden er in hoofde van verzoekster volgens hen hadden kunnen worden genomen.

Waar zij vooreerst stellen dat verzoeksters dossier niet ondergeschikt aan dat van haar echtgenoot, verzoeker, had moeten worden gemaakt, werpt de Raad op dat uit de lezing van de bestreden beslissingen blijkt dat de verwerende partij zich voor wat betreft de beoordeling van de respectievelijke verzoeken om internationale bescherming op de verklaringen van beide verzoekers heeft gebaseerd en niet slechts hoofdzakelijk op de verklaringen van verzoeker. Uit de motivering blijkt ten andere dat de asielmotieven van verzoekster allerminst ondergeschikt zijn en zelfs eerst en het meest uitgebreid behandeld worden, niettegenstaande het ongelukkig geformuleerd feitenrelaas, waarin minder aandacht wordt besteed aan het relaas van verzoekster. De eigen problemen van verzoekster werden wel degelijk onderzocht en besproken. Gelet op de verbondenheid van het asielrelaas van verzoekers – een echtpaar dat samen Georgië zou zijn ontvlucht door de problemen die zij kenden omwille van verzoeksters ex-man en zoon Z. – verwees de commissaris-generaal in de beslissing die ten aanzien van verzoekster werd genomen naar de beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker. Deze handelswijze, hoewel te dezen eerder ongelukkig, betekent geenszins dat het verzoek van verzoekster niet ernstig of niet individueel werd onderzocht en dat zij geen eigen beslissing kreeg. Immers dient te worden vastgesteld dat in de ten aanzien van verzoeker genomen beslissing, waarnaar de verwerende partij verwijst in de ten aanzien van verzoekster genomen beslissing, terdege rekening gehouden werd met de aangehaalde eigen problemen van verzoekster. Dat er van de standaard aanpak van motiveringen moest worden afgeweken, zoals verzoekers in het verzoekschrift opperen, zou te dezen niks veranderd hebben aan de uitkomst van de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

In tegenstelling tot wat verzoekers (ter terechtzitting) opwerpen, is het concept van het “*veilig land van herkomst*” niet uitsluitend beoordeeld ten opzichte van het perspectief van verzoeker. De aangevoerde, gender gerelateerde problemen, werden wel degelijk vanuit het oogpunt van verzoekster beoordeeld. Het wordt daarbij geenszins betwist dat verzoekster in het verleden slachtoffer zou zijn geworden van huiselijk geweld, wel wordt in de bestreden beslissingen gesteld dat zij toen beroep kon doen op de bescherming van de Georgische autoriteiten, dat zij niet aantoonde dat zij niet opnieuw erop beroep zou kunnen doen en dat er actueel geen sprake is van een geïndeed vrees.

Aangezien er *in casu* een individueel en effectief onderzoek van beide verzoeken heeft plaatsgevonden maar dat, zoals hierna zal blijken, verzoekers er niet in slaagden substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in hun specifieke omstandigheden Georgië niet als veilig land van herkomst kan worden beschouwd, komt de hoofding van de bestreden beslissingen “*verzoek kennelijk ongegrond*”, gegrond voor noch is er, zoals hierna zal blijken, sprake van toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, zodat toepassing kon worden gemaakt van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet. Dat tot slot zuiniger had moeten worden omgesprongen met de term “*ongeloofwaardig*”, gelet op verzoeksters kwetsbaar profiel, kan niet worden weerhouden. Uit eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen blijkt dat deze term gehanteerd wordt om te twifelen aan de actuele vrees in verzoeksters hoofde en dit doet geen afbreuk aan de geloofwaardigheid van de in het verleden gekende problemen van verzoekster wegens huiselijk geweld. Verder wordt gesteld dat de afsluiting van verzoekers’ asielaanvraag in Frankrijk, gesteund op dezelfde asielmotieven, een eerste indicatie is die de geloofwaardigheid/gegrondheid van het asielrelaas danig ondermijnt, hetgeen niet onredelijk voorkomt, zoals hierna eveneens zal blijken.

2.3.6.4. Gelet op hetgeen voorafgaat is de Raad van oordeel dat er *in casu* geen sprake was van bijzondere procedurele noden, dat afdoende rekening werd gehouden met het kwetsbaar profiel van verzoekster en dat niet kan worden ingezien om welke wijze een (nog) meer gender sensitieve aanpak de strekking van de bestreden beslissingen had kunnen beïnvloeden en in positieve zin doen ombuigen.

2.3.7. Verzoekers stellen in het voorliggende verzoekschrift voorts dat de toepassing van het concept “veilig land van herkomst” en een gender gerelateerd onderzoek op gespannen voet staan en dat deze verhouding juridisch onhoudbaar wordt als tevens in rekening wordt gebracht dat verzoekster reeds daden van vervolging heeft ondergaan.

Los van de vraag of er *in casu* werkelijk sprake is geweest van foltering, ontkent de verwerende partij, noch de Raad dat verzoekster in het verleden herhaaldelijk problemen heeft gekend met haar ex-man. Dit blijkt uit de ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken en het commissariaat-generaal afgelegde verklaringen van verzoekster (de ex-man bedreigde haar, mishandelde haar fysiek, psychisch en seksueel), het voorgelegde medisch attest d.d. 5 augustus 2020 (overzicht littekens als gevolg van (op aangeven van verzoekster) mishandeling (administratief dossier, map documenten, stuk 5) en het vonnis van de burgerlijke rechtbank van Tbilisi d.d. 13 november 2015 (administratief dossier, map documenten, stuk 6) waarin de klacht van verzoekster gegrond wordt verklaard, psychologisch geweld wordt vastgesteld, en waarbij een contactverbod van één maand wordt uitgevaardigd. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoekster in de periode 2013-2015 in Georgië beroep heeft gedaan op de bescherming van de Georgische autoriteiten. Zo werden er, luidens de verklaringen van verzoekster, vier processen gevoerd verenigd in één, werd er tot drie keer toe een contactverbod uitgevaardigd waarvan het laatste daterend van november 2015, en kwam de politie thuis langs als er zich problemen voordeden met de ex-man (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud d.d. 15 juli 2021, p. 9 en 16). Het voornoemde vonnis d.d. 13 november 2015 toont aan dat verzoekster effectief beroep heeft kunnen doen op de Georgische autoriteiten.

De bescherming die de nationale overheid biedt, moet daadwerkelijk zijn. De bescherming hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Dat het contactverbod slechts één maand geldt, geen effectieve bescherming zou bieden, dat er geen strafonderzoek werd geopend en dat de politie, alsook het gerecht meermaals zouden hebben aangegeven dat er niks tegen haar ex-man kan worden ondernomen zolang er geen sprake is van betrapting op heterdaad, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekster zich daadwerkelijk richtte tot de autoriteiten in het kader van huiselijk geweld en enige vorm van bescherming genoot. Het kwam overigens, in weerwil van wat verzoekers in het verzoekschrift beogen, niet aan het commissariaat-generaal toe te onderzoeken of de bescherming die de politie bood tijdig was en of die voldeed om te garanderen dat er zich geen onherstelbare schade voltrekt.

Zoals verder terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissingen, hebben er zich sinds het laatste contactverbod van november 2015 geen concrete incidenten meer voorgedaan waardoor de geloofwaardigheid van enige actuele vrees voor vervolging wordt ondermijnd.

Te dezen wordt in de bestreden beslissingen immers met recht gemotiveerd:

“Echter blijkt uit jullie verklaringen dat er zich sinds het laatste contactverbod van eind 2015 geen concrete incidenten meer hebben voorgedaan: tussen 2016 en 2018 woonde uw echtgenote in Turkije – om aan de terreur van haar ex-man te ontsnappen – en verklaart ze dat ze tijdens haar verblijf in Turkije voor het laatst met haar ex-partner heeft gesproken (CGVS P., p. 16-17). Vervolgens keerde E. in januari 2019 terug naar Georgië, waar zij nog negen maanden bij u in uw appartement in Tbilisi woonde (CGVS T., p. 15; CGVS P., p. 4). Het gegeven dat uw echtgenote begin 2019 vrijwillig naar Tbilisi terugkeerde (de stad waar haar ex en zoon ook wonen) én jullie er (ondanks de vermeende constante dreiging van haar ex-partner en zoon, die een tweede huwelijk niet zouden kunnen verkroppen) nog negen maanden hebben samengewoond zonder dat er zich enig incident heeft voorgedaan (CGVS T., p. 15; CGVS P., p. 11), ondermijnt ten zeerste de geloofwaardigheid van enige actuele vrees in jullie hoofde. Indien E.’s ex-man en zoon het danig op jullie gemunt zouden hebben, zou redelijkerwijs verwacht worden dat uw echtgenote niet vrijwillig naar Tbilisi zou willen terugkeren én zou verwacht worden dat beide mannen in de loop van deze negen maanden te weten zouden zijn gekomen dat E. terug was én met een andere man samenwoonde - te meer omdat u zelf aangeeft dat Tbilisi een kleine stad is waar de mensen elkaar allemaal kennen en geruchten zich snel verspreiden kennen (CGVS T., p. 15). Het gegeven dat uw echtgenote aangeeft dat zij in de jaren na haar scheiding wel nog frequent telefonisch door haar zoon Z. uitgescholden en bedreigd werd (tot en met september 2019) (CGVS P., p. 16-17), zijn louter blote beweringen die zij op geen enkele wijze concreet aantoon. Bovendien blijkt ook nergens uit jullie

verklaringen dat, indien ze telefonisch door haar zoon bedreigd werd tijdens haar verblijf in Georgië in 2019, alsnog een poging heeft ondernomen om in dit kader bescherming bij de autoriteiten te zoeken, hetgeen redelijkerwijs verwacht zou worden.

(...)

Uw verklaringen betreffende het gegeven dat E.'s zoon Z. tijdens jullie verblijf in Frankrijk te weten zou zijn gekomen dat zijn moeder hertrouwd was en hij onderweg was om jullie te doden en jullie daarom Frankrijk zijn ontvlucht (CGVS, p. 15; CGVS P., 9. 11), zijn eveneens weinig geloofwaardig. Eerst en vooral gaat het hier om louter blote beweringen die u op geen enkele wijze staft met enig begin van bewijs. Bovendien is het niet logisch – en doet het bijgevolg te meer af aan uw geloofwaardigheid - dat jullie in loop van april 2020 te weten kwamen dat Z. vanuit Georgië onderweg was en jullie vervolgens pas op 20 mei Frankrijk verlaten hebben (CGVS T., p. 16; CGVS P., p. 14). Logischerwijs zou verwacht worden dat jullie snel (zo niet meteen) na het vernemen van dergelijk nieuws (gezien een reis van Georgië naar Frankrijk normaliter vrij weinig tijd inneemt) jullie verblijfplaats zouden moeten verlaten ten einde te ontsnappen aan de doodsb bedreiging van Z. Het gegeven dat u op een gegeven moment zelf letterlijk aangeeft dat u Frankrijk in april 2020 niet onmiddellijk verliet omdat u nog aan het wachten was op het resultaat van uw beroepsprocedure én u uiteindelijk besloot Frankrijk te verlaten omdat u niet tevreden was over de omstandigheden waarin u opgevangen werd (CGVS T., p. 7, 16) versterkt te meer het frauduleuze karakter van uw verklaringen inzake de komst van Z.”

Verzoekers komen in eerste instantie in wezen niet verder dan te herhalen dat verzoekster genoodzaakt was te vluchten naar Turkije en opperen verder dat aan de terugkeer vanuit Turkije, waar zij illegaal verbleef en geen bescherming genoot, naar Tbilisi bijzonder weinig aandacht werd besteed tijdens het persoonlijk onderhoud, maar zij geven daarbij niet aan in welk opzicht een grotere aandacht aan deze terugkeer de strekking van de bestreden beslissingen in positieve zin had kunnen ombuigen. Bovendien bemerkt de Raad dat noch de commissaris-generaal, noch de Raad moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin de taak van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Vervolgens is er volgens verzoekers geen enkele goede reden om vraagtekens te plaatsen bij haar ondergedoken verblijf van negen maanden in Tbilisi na terugkeer uit Turkije in januari 2019. *Post factum* aangeven dat zij makkelijk ondergedoken kon leven in een miljoenenstad als Tbilisi staat in schril contrast met de eerdere verklaringen van verzoekster dat Tbilisi een kleine stad is waar de mensen elkaar allemaal kennen en geruchten zich snel verspreiden. De Raad volgt de commissaris-generaal dat het gegeven dat verzoekers, ondanks de vermeende constante dreiging van verzoeksters ex-man en zoon, nog negen maanden in Tbilisi hebben samengewoond zonder dat er zich enig incident heeft voorgedaan, (ten zeerste) de geloofwaardigheid van enige actuele vrees in hunnen hoofde ondermijnt. Nog los van het feit dat zij ondergedoken leefde - maar overigens wel in de woning van verzoeker - en haar contacten strikt beperkte, is het bevreemdend dat verzoekster, die verklaart sinds de jaren negentig in schrik te leven omwille van haar ex-man, terug zou keren naar de stad waar deze, alsook haar zoon Z. die haar bedreigde, woont.

Inzake de bedreigingen van verzoeksters zoon Z., zowel de telefonische bedreigingen tot en met september 2019 als de bewering dat de zoon onderweg was naar Frankrijk om verzoekers te doden, erkennen verzoekers in het verzoekschrift dat het gaat om louter blote beweringen. Het kwam, in tegenstelling tot wat zij aanvoeren, niet aan de verwerende partij toe om aan te tonen dat de betreffende verklaringen niet geloofwaardig zouden zijn. Verzoekers gaan ten andere voorbij aan de overwegingen uit de bestreden beslissingen dat het eensdeels nergens uit hun verklaringen blijkt dat verzoekster, indien zij telefonisch door haar zoon Z. bedreigd werd in Georgië in 2019, alsnog een poging heeft ondernomen om in dit kader bescherming bij de autoriteiten te zoeken en anderdeels dat verzoekers, ofschoon zij in de loop van april 2020 te weten kwamen dat verzoeksters zoon Z. vanuit Georgië onderweg was naar Frankrijk, pas op 20 mei 2020 Frankrijk verlaten hebben. Wat dit laatste betreft, laten verzoekers de pertinente, terechte en draagkrachtige overwegingen uit de bestreden beslissingen dienaangaande volledig ongemoeid.

Zij opperen verder dat niet redelijkerwijze van verzoekster kon worden verwacht nog eens naar de politie te gaan voor de dreiging die van haar zoon Z. uitging, omdat zij eerder al tot vervelens toe te horen had gekregen dat er voor bedreigingen geen bescherming voorhanden is maar dat er een betrapting op heterdaad nodig is. De Raad beklemtoont dat het net de bedoeling van het indienen van een klacht is om bescherming te verkrijgen tegen zijn of haar belager(s) en de eventuele verdere

problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Dat zij eerder zonder succes hulp zocht, doet hieraan geen afbreuk. De Raad herhaalt verder dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Waar verzoekers verwijzen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Nog los van de vraag of er *in casu* sprake is van eerdere vervolging of ernstige schade, gelet op het gegeven dat verzoekster zich in het verleden tot de Georgische autoriteiten heeft kunnen wenden, blijkt dat er geen concrete aanwijzingen zijn dat verzoekers heden dreigen te worden vervolgd of geïsoleerd bij terugkeer naar Georgië. Bijgevolg is de verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en de daaruit voortvloeiende omkering van de bewijslast niet dienstig.

Gelet op hetgeen voorafgaat komt de vrees voor verzoeksters ex-man én zoon niet over als actueel. Derhalve is de Raad van oordeel dat genoegzaam is aangetoond dat er *in casu* goede redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat de gevreesde vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

2.3.8. In de bestreden beslissingen wordt voorts het volgende gesteld:

“Gezien het feit uw echtgenote reeds in het verleden beroep kon doen op de bescherming van de Georgische autoriteiten (cf. het contactverbod van de rechter en het gegeven dat de politie regelmatig bij haar langs kwam), zijn er logischerwijs geen redenen om aan te nemen waarom u in uw land actueel niet opnieuw de bescherming zou kunnen inroepen van de autoriteiten indien dit nodig zou zijn. Uit de beschikbare landinfo (waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd) blijkt bovendien dat de Georgische autoriteiten sinds 2014 steeds meer inzetten op de bescherming van vrouwen die slachtoffer zijn van huiselijk geweld door middel van een verhoogd aantal maatregelen om slachtoffers te beschermen én het voorzien van wettelijke oplossingen voor situaties van partnergeweld. Omdat slachtoffers aangaven dat ordehandhavers te weinig reageren op overtredingen van het contactverbod, werden sinds augustus 2018 dergelijke overtredingen beschouwd als een misdrijf vanaf de eerste overtreding en stelde men in 2019 reeds minder overtredingen van het contactverbod vast.”

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat wie zich bedreigd voelt door gender gerelateerd geweld zich kan wenden tot de Georgische autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Uit de COI Focus *Georgië, Algemene situatie*, d.d. 22 november 2021, zoals door de verwerende partij bij aanvullende nota overgemaakt en die een actualisatie is van de COI Focus die zich in het administratief dossier bevindt (map landeninformatie), blijkt dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Er kan worden gesteld dat sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 heel wat vooruitgang is geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen, die in de praktijk gezorgd hebben voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Verder bemerkt de Raad dat in de aanvullende nota van de verwerende partij wordt erkend dat er nog bepaalde tekortkomingen zijn in de reactie van de Georgische autoriteiten ten aanzien van slachtoffers van huiselijk geweld, doch wordt er tevens op gewezen dat er sinds 2018 diverse wettelijke initiatieven zijn genomen en ondersteuningsmechanismen zijn opgezet, hetgeen ook blijkt uit de geactualiseerde COI Focus. Zo bestaat er een mensenrechtendepartement in het Georgische Ministerie van Binnenlandse Zaken, zijn gespecialiseerde openbare aanklagers verantwoordelijk voor feiten van (huiselijk) geweld tegen vrouwen en bestaat er sinds 2018 een vragenlijst voor politieagenten om het risico te kunnen inschatten in dergelijke situaties. Daarnaast zijn er tijdelijke beschermingsmaatregelen voor slachtoffers van huiselijk geweld, zoals opvang voor slachtoffers en een contactverbod voor daders. De Raad beaamt, zoals verzoekers in de aanvullende nota aanhalen en zoals uit voormelde COI Focus naar voren komt, dat huiselijk geweld jaar na jaar een van de meest geregistreerde misdaden is in Georgië, dat het aantal

incidenten van huiselijk geweld en geweld tegen vrouwen in 2020 nog aanzienlijk is gestegen, alsook dat femicide de laatste jaren op gevoelige wijze is toegenomen. Uit de COI Focus d.d. 22 november 2021 blijkt evenwel ook dat de Georgische autoriteiten ten gevolge van deze stijging van het aantal incidenten van huiselijk geweld en geweld tegen vrouwen een applicatie ontwikkelden om huiselijk geweld en gender gerelateerd geweld te bestrijden tijdens de coronacrisis en dat de bevolking hierover werd geïnformeerd via een sms in het Georgisch, Azerbeidjaans en het Armeens. Verder blijkt dat er steeds meer mensen klacht indienen wanneer zij het slachtoffer zijn van huiselijk geweld en dat het verhoogde aantal maatregelen om slachtoffers te beschermen, alsook het feit dat er meer bekendheid is rond wettelijke oplossingen voor situaties van huiselijk geweld, hiertoe bijdragen. Wat de contactverboden betreft, blijkt uit de geactualiseerde COI Focus dat er nog steeds tekortkomingen zijn in de contactverboden en dat inbreuken erop onvoldoende worden opgevolgd, maar ook dat er in 2018, toen meer dan 6000 contactverboden werden opgesteld, voor het eerst geen moorden gepleegd werden tijdens de geldigheid van een contactverbod.

Noch uit voormelde COI Focus, noch uit de door verzoekers bijgebrachte informatie blijkt dat de bescherming van slachtoffers van huiselijk geweld door de Georgische autoriteiten niet voorhanden zou zijn.

De Raad wijst erop dat het, gelet op het voorgaande, dan ook aan verzoekers toekomt om aan de hand van concrete elementen aan te tonen dat in hun specifieke, individuele situatie dergelijke bescherming niet voorhanden is, alwaar zij evenwel, zo blijkt uit wat volgt, niet in slagen.

Vooreerst wijst de Raad erop dat een loutere verwijzing naar algemene (landen)informatie – verzoekers voegen verschillende rapporten toe aan het verzoekschrift – niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in geval van terugkeer naar Georgië geen beroep zou kunnen doen op bescherming door de autoriteiten. Ten andere dateert enkel stuk 8 gevoegd bij het verzoekschrift uit 2020, al is het onduidelijk wanneer het erin vervatte onderzoek dan wel gevoerd is, en dateren de overige stukken van vóór de in 2018 in Georgië doorgevoerde wijzigingen, zoals eerder aangehaald.

De arresten van het EHRM, zoals gevoegd bij het administratief dossier (map documenten, stuk 9) en bij de ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota (stuk 2), waarbij de Georgische staat telkens en recent door het Hof werd veroordeeld omwille van het feit dat zij geen effectieve bescherming biedt aan slachtoffers van huiselijk en gender gerelateerd geweld, hebben niet per definitie tot gevolg dat verzoekers in hun land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging koesteren of een reëel risico op het lijden van ernstige schade lopen. Immers dient elk verzoek om internationale bescherming afzonderlijk te worden beoordeeld en *in casu* kan, zoals is gebleken, geen gegronde vrees of een reëel risico worden vastgesteld. Bovendien gaat het niet om vergelijkbare situaties. Hoewel er in de zaak *Tkheldze v. Georgia* van 8 juli 2021 eveneens sprake is van huiselijk geweld, werden er geen preventieve operationele maatregelen genomen, zoals een contactverbod, en was er sprake van geweld met de dood tot gevolg. De aan deze zaak ten gronde liggende feiten dateren bovendien van 2013-2015 en zoals *supra* reeds aangetoond en afdoende blijkend uit de COI Focus *Georgië, Algemene situatie* d.d. 22 november 2022, zijn er sinds 2018 diverse wettelijke initiatieven genomen en ondersteuningsmechanismen opgezet voor een betere bejegening van slachtoffers van huiselijk geweld in Georgië. De bronnen waar in betreffend arrest naar wordt verwezen dateren van (lang) hiervoor.

Ook in de zaak *A. en B. t. Georgië* van 10 februari 2022 veroordeelt het Hof de Georgische staat omwille van het feit dat deze geen effectieve bescherming biedt aan slachtoffers van huiselijk en gender gerelateerd geweld. Ook hier tonen verzoekers niet aan dat zij zich in een vergelijkbare situatie zouden bevinden of in een vergelijkbare situatie zouden dreigen terecht te komen als de personen waarop dit arrest betrekking heeft. De inactiviteit en onachtzaamheid van de politie resulteerde hier in de dood van het slachtoffer en de dader was bovendien zelf lid van de politie. Ook in deze zaak dateren de feiten van vóór 2018, waardoor aan de hand van dit arrest niet kan worden geconcludeerd dat er actueel geen effectieve bescherming is in Georgië.

De Raad is dan ook van oordeel dat van verzoekster kan worden verwacht dat zij zich in de eerste plaats - opnieuw - wendt tot de Georgische autoriteiten om bescherming te vragen in geval van problemen bij terugkeer. Hoe dan ook merkt de Raad op dat het verweer van verzoekers geen afbreuk doet aan de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissingen dat de fysieke aanvallen door haar ex-man dateren van 2015, en dat de feiten waarbij haar ex-man en haar zoon Z. haar bleven lastigvallen, blote beweringen zijn die niet zwaarwichtig genoeg zijn om aanleiding te geven tot een actueel gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in verzoeksters hoofde.

De raadsman van verzoekers werpt ter terechtzitting op dat deze veroordelingen van de Georgische staat door het EHRM, wegens vanuit gender discriminatoire overwegingen tekortschietende overheidsbescherming, wijzen op een systematisch falen, een patroon, wat ook blijkt uit de COI Focus en dat deze arresten van het EHRM de individuele zaak overstijgen. De Raad herhaalt dat de Georgische staat veroordeeld werd voor feiten die dateren van vóór de in 2018 in Georgië doorgevoerde wijzigingen op het vlak van bescherming van slachtoffers van huiselijk geweld en, ofschoon er tekortkomingen zijn in de bescherming, wat ook blijkt uit de voormelde COI Focus, zijn er sinds 2018 belangrijke stappen voorwaarts gezet.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat het niet tot zijn bevoegdheid behoort om zich uit te spreken over de inhoud, juistheid en rechtsgeldigheid van de lijst van veilige landen van herkomst, die recent opnieuw werd vastgelegd bij het koninklijk besluit van 14 januari 2022 tot uitvoering van artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de Vreemdelingenwet en waarin Georgië opnieuw als veilig land van herkomst is aangewezen.

2.3.9. Verzoekers laten tot slot, en niet onbelangrijk, de overwegingen uit de bestreden beslissingen dat de afwijzing van hun asielaanvraag in Frankrijk, gebaseerd op dezelfde asielmotieven, een eerste indicatie vormt die de geloofwaardigheid/gegrondheid van het asielrelaas danig ondermijnt en dat het de wenkbrauwen doet fronsen dat verzoekers, die danig vrezen voor hun leven en met schrik dat verzoeksters zoon Z. hen zou komen doden, reeds in mei 2020 in België aankwamen en pas in september 2020 een verzoek om internationale bescherming indienden, volledig onverlet.

Verzoekers slagen er niet in om deze motieven te ontkrachten. De Raad is van oordeel dat het gegeven dat verzoekers' asielmotieven reeds in een andere lidstaat van de Europese Unie werden onderzocht en dat reeds werd vastgesteld dat er in hunnen hoofde geen nood aan internationale bescherming is, een ernstige negatieve indicatie vormt voor de geloofwaardigheid van verzoekers' voorgehouden problemen en vrees en voor de oprechtheid van de beweerde nood aan internationale bescherming.

Daarnaast kan redelijkerwijze worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, van wanneer hij daartoe de kans heeft een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoekers enkele maanden wachtten alvorens in België zulk verzoek in te dienen, wijst er dan ook op dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtten en getuigt aldus niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging, hetgeen de nood aan internationale bescherming in hunnen hoofde verder relativeert.

2.3.10. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoekers geen substantiële redenen hebben opgegeven om hun land van herkomst, Georgië, in hun specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komen.

2.3.11. Waar verzoekers aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekers neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, mappen 5 en 6), en dat verzoekers tijdens hun onderscheiden persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Georgisch, dan wel Russisch, en in aanwezigheid van een advocaat. De commissaris-generaal heeft de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.3.12. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekers geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

2.3.13. In zoverre verzoekers in meest ondergeschikte orde nog menen dat er een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie van de Europese Unie moet worden gesteld, wijst de Raad erop dat krachtens artikel 267, derde lid, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, de nationale

rechterlijke instantie slechts gehouden is het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken uitspraak te doen over een prejudiciële vraag indien haar beslissingen “*volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep*”. Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen een cassatieberoep kan worden ingesteld. Daar de uitspraken van de Raad overeenkomstig artikel 39/67 van de Vreemdelingenwet vatbaar zijn voor het cassatieberoep, voorzien bij artikel 14, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, is de Raad bijgevolg niet gehouden om de voorgestelde prejudiciële vraag, die ten andere niet dienstig is voor de oplossing van het voorliggende geschil, te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS